

Kwartaalupdate

Beroepsaansprakelijkheid

Q3 2024

Introductie

Auteurs: [Vincent Terlouw](#), [Willem van der Mersch](#), [Boaz van Honk](#) & [Cédric Betjes](#)

In het derde kwartaal van 2024 zijn er op www.rechtspraak.nl weer verschillende uitspraken gepubliceerd waarin een (civiele of tuchtrechtelijke) vordering tegen een beroepsbeoefenaar werd ingesteld. Denk hierbij onder andere aan de mogelijke aansprakelijkheid van notarissen, advocaten, assurantietussenpersonen en makelaars.

In deze Kwartaalupdate Beroepsaansprakelijkheid voor Q3 2024 is een selectie gemaakt uit deze uitspraken. De navolgende onderwerpen komen aan bod:

- 01. Verhouding tuchtprocedure en civiele procedure na afwijzing klacht in tuchtzaak (Rechtbank Midden-Nederland 21 augustus 2024)** 2
- 02. Matiging van schade bij een beroepsfout en het belang van artikel 21 Rv voor een proceskostenveroordeling (Rechtbank Rotterdam 17 juli 2024)** 4
- 03. Beroepsfout accountantskantoor door niet in bezwaar te gaan tegen de vermogensrendementsheffing voor de klant? (Rechtbank Rotterdam 28 augustus 2024)** 7
- 04. Aansprakelijkstelling curator na het eindigen van het faillissement. q.q. of pro se? (Rechtbank Gelderland 4 september 2024)** 10
- 05. Notaris aansprakelijk na wijziging testament wilsonbekwaam persoon? (Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 23 januari 2024)** 12

01

Verhouding tuchtprocedure en civiele procedure na afwijzing klacht in tuchtzaak

(Rechtbank Midden-Nederland 21 augustus 2024)

In deze uitspraak staat centraal of gedaagde, een schade-expert verbonden aan het Nederlands Instituut Van Register Experts (NIVRE), een beroepsfout heeft gemaakt in het bijstaan van eiseres in een letselschadezaak. Eiseres zou whiplashachtige klachten hebben overgehouden aan een verkeersongeluk. Met behulp van gedaagde heeft eiseres een vaststellingsovereenkomst gesloten met de WAM-verzekeraar van de schadeveroorzaker, maar volgens eiseres had gedaagde deze regeling niet moeten adviseren.

Eiseres heeft gedaagde vervolgens aansprakelijk gesteld, omdat zij vond dat gedaagde niet de vereiste zorgvuldigheid had betracht bij het adviseren en begeleiden in haar schadeclaim. Eerder had eiseres ook al een tuchtklacht tegen gedaagde ingediend. In de tuchtprocedure, die op 22 november 2019 plaatsvond, kwam het Tuchtcollege tot de conclusie dat er geen sprake was van een beroepsfout of ander onzorgvuldig gedrag van de zijde van gedaagde. Onderhavige zaak zal dus gaan over de vraag hoe de civiele rechter oordeelt over aansprakelijkheid in het geval dat het Tuchtcollege heeft geoordeeld dat er tuchtrechtelijk géén verwijt te maken valt. Deze volgorde is opmerkelijk omdat we het juist vaker andersom zien: na een succesvolle tuchtprocedure wordt civielrechtelijk ook geprobeerd de beroepsbeoefenaar aan te spreken.

De rechtbank begint door in te gaan op de verhouding tussen het tuchtrecht en civielrecht. De rechtbank wijst op het belang van deze verschillende beoordelingskaders: het tuchtrecht is bedoeld om de kwaliteit van beroepsuitoefening te waarborgen, terwijl het civiele recht zich richt op het toekennen van schadevergoeding bij beroepsfouten. De uitspraak van de tuchtrechter is dan ook niet bindend voor de civiele rechtszaak, waarin andere normen gelden.

De rechtbank legt uit dat het oordeel van de tuchtrechter wel van belang is in de civiele procedure. Als de civiele rechter afwijkt van het oordeel van de tuchtrechter

dient dit gemotiveerd te worden. Dat geldt ook in onderhavig geval waarin een klacht bij de tuchtrechter is afgewezen.

Vervolgens gaat de rechtbank in op de vermeende beroepsfout. Eiseres verwijt gedaagde onder andere dat hij een regeling heeft getroffen zonder dat er een medische eindtoestand was, dat het medisch dossier incompleet was en dat er geen medisch advies beschikbaar was. De rechtbank verwerpt deze argumenten. Zij oordeelt dat het in sommige gevallen in het belang van een slachtoffer van letselschade kan zijn om een regeling te treffen, zelfs zonder een definitieve medische diagnose. Hierbij wordt gewezen op de uitdagingen van letselschadezaken, waarin het slachtoffer vaak kan worden blootgesteld aan langdurige en emotioneel belastende juridische procedures.

Ook de overige verwijten aan het adres van gedaagde worden door de rechtbank verworpen. Wel geeft de rechtbank aan begrip te hebben voor het gevoel van eiseres dat het zuur voor haar is, maar dat dit niet aan gedaagde is te verwijten.

De rechtbank concludeert dat gedaagde de norm heeft nageleefd die van een redelijk handelend en bekwaam vakgenoot mag worden verwacht. De vorderingen van eiseres worden derhalve afgewezen. Dit was te verwachten met een afwijzend oordeel van de tuchtrechter, maar de rechtbank maakt in deze uitspraak nog maar eens duidelijk dat de civiele procedure en de tuchtprocedure twee afzonderlijke procedures zijn en dat de beslissing van de tuchtrechter niet beslissend is voor de civiele rechter.

02

Matiging van schade bij een beroepsfout en het belang van artikel 21 Rv voor een proceskostenveroordeling

([Rechtbank Rotterdam 17 juli 2024](#))

In deze zaak draait het om een beroepsfout van een advocatenkantoor, gedaagde 1 in de procedure, dat namens eiser 1, een Duitse vennootschap, cassatie had moeten instellen in een belastingzaak bij de Hoge Raad. De procedure betrof het aanvechten van naheffingen door de douane, waarbij eiser 1 werd geconfronteerd met aanzienlijke UTB's (uitnodigingen tot betaling) voor invoerrechten. Deze naheffingen waren het gevolg van een belastingconstructie die door eiser 1 was toegepast en later door de belastingdienst als onrechtmatig werd aangemerkt.

Het advocatenkantoor diende echter te laat de cassatiegronden in, waardoor het beroep van eiser 1 niet meer inhoudelijk behandeld kon worden. Hierdoor ging voor eiser 1 de kans verloren om in cassatie de naheffingen succesvol aan te vechten, wat leidde tot een aansprakelijkstelling jegens gedaagde 1 voor schadevergoeding wegens de gemiste kans. Eiser 1 vordert in deze procedure een schadevergoeding van ruim 3,8 miljoen euro, zijnde het bedrag dat zij aan de belastingdienst had moeten betalen als gevolg van de misgelopen cassatieprocedure.

Hoofdvordering

De rechtbank stelde in een eerder tussenvonniss vast dat gedaagde 1 inderdaad een beroepsfout had gemaakt door de cassatiegronden niet tijdig in te dienen. Volgens gedaagde 1 moet de rechtbank terugkomen op deze bindende eindbeslissing, maar de rechtbank oordeelt dat de fout van gedaagde 1 heeft geleden tot een gemiste kans voor eiser 1 om een beter resultaat te behalen in haar geschil met de belastingdienst. Die verloren gegane kans vormt de schade die het rechtstreekse gevolg is van de beroepsfout. De rechtbank gaat er daarom van uit dat eiser 1 schade heeft geleden, maar dat de omvang van de schade ter discussie staat.

Als eerst wordt door de rechtbank geoordeeld dat eiser 1 fiscale voordelen heeft genoten en dat deze moeten worden meegenomen in de bepaling van de omvang van de schade. Eiser 1 heeft door de betaling van de naheffingen minder winstbelasting hoeven te betalen, wat haar schade heeft vermindert. De rechtbank schat dit fiscale voordeel op ruim 1,1 miljoen euro, dat in mindering wordt gebracht op de te vergoeden schade.

Voorts komt het beroep van gedaagde 1 over de matiging van de schadevergoeding aan bod. Hoewel de vordering van eiser 1 gebaseerd is op het totale betaalde bedrag aan de belastingdienst van ruim 3,8 miljoen euro, past de rechtbank uiteindelijk matiging toe en wordt de schadevergoeding beperkt tot 1.250.000 euro. Dit is het maximale bedrag dat onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering van gedaagde 1 valt. De rechtbank komt tot dit oordeel door verschillende factoren mee te wegen:

- Geringe verwijtbaarheid: De fout van gedaagde 1 wordt als een menselijke fout aangemerkt. Er was geen sprake van opzet, en het indienen van de cassatiegronden was slechts twee dagen te laat.
- Verhouding tussen beloning en schade: Gedaagde 1 heeft slechts een vergoeding van 6.420,00 euro ontvangen voor haar werkzaamheden in de cassatieprocedure, terwijl de gevorderde schade miljoenen euro's bedraagt. De rechtbank vindt deze discrepantie relevant bij het beoordelen van de matiging.
- Aard van de schade: De schade die eiser 1 vordert, is in de kern gebaseerd op een belastingconstructie, waarvan de Hoge Raad in een eerder arrest reeds had geoordeeld dat deze misbruik van recht was. Daarnaast is eiser 2, de bestuurder van eiser 1, in Duitsland veroordeeld voor lichtzinnige belastingontduiking in verband met dezelfde belastingconstructie.

Hoewel gedaagde 1 heeft nagelaten om algemene voorwaarden van toepassing te verklaren op de overeenkomst met eiser 1 – waarin haar aansprakelijkheid zou zijn beperkt tot het verzekerde bedrag – vindt de rechtbank dat dit verzuim niet in de weg staat aan matiging. De rechtbank benadrukt dat een hoger bedrag toekennen dan het verzekerde bedrag zou leiden tot kennelijk onaanvaardbare gevolgen.

Eiser 2, aandeelhouder van eiser 1, beweert ook schade te hebben geleden. In het kader van de betaling van de UTB's moest eiser 2 een steentje bijdragen; anders zouden de banken niet hebben willen bijspringen. De rechtbank wijst deze schadevergoeding echter af, aangezien dit slechts afgeleide schade van een aandeelhouder betreft. Dit komt volgens vaste rechtspraak in beginsel niet voor vergoeding in aanmerking.

Proceskosten en art. 21 Rv

Hoewel de rechtbank de beroepsfout van gedaagde 1 erkent en eiser 1 een schadevergoeding toekent, wordt het beroep van gedaagde 1 op een proceskostenveroordeling (en daarmee ook een beslagkostenveroordeling) afgewezen. Dit is te wijten aan de schending van artikel 21 Rv door eiser 1. Eiser 1 heeft tijdens de procedure niet volledig openheid van zaken gegeven over relevante Duitse uitspraken die verband houden met de zaak, waaronder een strafrechtelijke veroordeling van eiser 2 en civielrechtelijke uitspraken over de belastingconstructie. De rechtbank oordeelt dat eiser 1 daarmee de plicht heeft geschonden om de voor de beslissing van belang zijnde feiten volledig en naar waarheid naar voren te brengen. Dit gebrek aan transparantie leidt ertoe dat eiser 1 de eigen proceskosten moest dragen.

Conclusie

De rechtbank concludeert dat gedaagde 1 aansprakelijk is voor de schade die het gevolg is van de beroepsfout, maar beperkt de schadevergoeding tot het bedrag dat door de verzekering wordt gedekt, namelijk 1.250.000 euro. Interessant aan deze uitspraak is dus dat deze illustreert hoe de rechter matiging van schade toepast in het geval van een beroepsfout en hiervoor de hoogte van de verzekerde som aanhoudt, ondanks het niet van toepassing zijn van de algemene voorwaarden waarin die schadebeperking was opgenomen. Daarnaast toont de uitspraak het belang van het in acht nemen van artikel 21 Rv door partijen, aangezien gedaagde 1 door schending van dit artikel de toekenning van een proceskostenveroordeling is misgelopen.

03

Beroepsfout accountantskantoor door niet in bezwaar te gaan tegen de vermogensrendementsheffing voor de klant?

(Rechtbank Rotterdam 28 augustus 2024)

Op 24 december 2021 wees de Hoge Raad het “Kerstarrest,” waarin werd geoordeeld dat de vermogensrendementsheffing, ingevoerd in 2017, in strijd is met het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dit arrest kreeg veel aandacht in de media, omdat de belasting was gebaseerd op een fictief rendement dat vaak hoger lag dan het werkelijke rendement dat belastingbetalers op hun vermogen behaalden. De gevolgen van het Kerstarrest zijn groot. Belastingplichtigen die destijds bezwaar hebben gemaakt, kunnen een terugbetaling van de onterecht geheven belasting verwachten. Voor hen die geen bezwaar hadden ingediend, bleef compensatie aanvankelijk uit.

Feiten van de onderhavige zaak

Recent heeft de Rechtbank Rotterdam een zaak gewezen waarin een advies- en accountantskantoor aansprakelijk is gesteld door een klant vanwege schending van de zorgplicht. In juni 2019 verzorgde het advieskantoor de aangiften inkomstenbelasting voor de jaren 2017 en 2018 van de klant, en maakte daarbij bezwaar tegen de vermogensrendementsheffing. Op een later moment besprak de klant met het advieskantoor de mogelijkheid om voor de jaren 2019 en 2020 ook bezwaar te maken tegen deze heffing. Deze bezwaren zijn uiteindelijk niet ingediend. Naar aanleiding van het Kerstarrest heeft de Belastingdienst de klant een vergoeding toegekend van ongeveer €80.000 voor de heffingen over de jaren 2017 en 2018. Voor de jaren 2019 en 2020 ontving de klant geen vergoeding.

Tekortkoming door het advieskantoor

In deze procedure vordert de klant een verklaring voor recht dat het advieskantoor tekort is geschoten in haar dienstverlening en de door de klant geleden schade

te vergoeden. De centrale vraag is of het advieskantoor heeft gehandeld als een goed opdrachtnemer in de zin van artikel 7:401 BW. Het advieskantoor stelt dat haar niks kan worden verweten omdat de klant nooit opdracht heeft gegeven om bezwaar in te dienen voor de jaren 2019 en 2020. Daarnaast stelt het advieskantoor dat de slagingskans van de bezwaren in die periode als gering moesten worden gezien: gelet op de destijds geldende jurisprudentie was het niet waarschijnlijk dat de bezwaren gegrond zouden worden verklaard.

De rechtbank gaat hier echter niet in mee: het advieskantoor heeft immers wel zelf aan de klant gesuggereerd dat de mogelijkheid bestond tot het indienen van bezwaar. Daardoor heeft het de lat voor zichzelf hoger gelegd en had het advieskantoor ook naar die hogere maatstaf moeten handelen. Door dit niet te doen heeft het advieskantoor niet als een goed opdrachtnemer gehandeld. De stelling dat de slagingskans beperkt was doet daar niet aan af: dit was voor de jaren 2017 en 2018 immers niet anders en daar slaagde het bezwaar wel. De rechtbank stelt vast dat het advieskantoor haar zorgplicht heeft geschonden door te handelen zoals zij heeft gedaan.

Eigen schuld

Voorts stelt het advieskantoor dat er sprake is van eigen schuld bij de klant. De klant had naar aanleiding van de eerdere bezwaren het advieskantoor de opdracht moeten geven om ook in 2019 en 2020 bezwaar te maken. Vervolgens had de klant aan de bel moeten trekken toen deze geen factuur kreeg voor het indienen van bezwaar voor de jaren 2019 en 2020. De klant stelt echter mondeling navraag te hebben gedaan naar de stand van zaken ten aanzien van de bezwaren.

De rechtbank oordeelt dat het inderdaad van de klant kan worden verwacht dat deze een actieve houding aanneemt ten aanzien van de door haar verstrekte opdracht. Echter, omdat de klant gemotiveerd stelt wel navraag te hebben gedaan naar de stand van zaken én het advieskantoor de bewijslast heeft ten aanzien van het bestaan van eigen schuld bij de klant, oordeelt de rechtbank dat het advieskantoor moet bewijzen dat de klant geen navraag heeft gedaan. Dat lijkt een moeilijke -zo niet onmogelijke- bewijsopdracht voor het advieskantoor.

Deze zaak heeft flink wat stof doen opwaaien in belastingland. Op sommige websites en blogs is gesuggereerd dat fiscaal adviseurs die niet in bezwaar zijn gegaan tegen de vermogensrendementsheffingen hun zorgplicht hebben geschonden. Zo verregaand is deze uitspraak echter niet: er was hier sprake van bijkomende omstandigheden die maakten dat de rechtbank van oordeel was dat het advieskantoor haar zorgplicht heeft geschonden. Dat had met name te maken met het feit dat er voor andere jaren wel een bezwaar werd ingediend en het advieskantoor op de mogelijkheid voor extra bezwaren had gewezen. Dit neemt niet weg dat klanten van wie de fiscaal adviseur geen bezwaar heeft ingediend tegen de vermogensrendementsheffing zich door deze zaak gesterkt kunnen zien en hun misgelopen voordeel mogelijk op hun adviseur kunnen verhalen.

Overigens loopt er momenteel een procedure bij de Hoge Raad waarbij er wordt gekeken of niet-bezwaarmakers een gelijkwaardige behandeling kunnen krijgen als bezwaarmakers. Hierdoor zou de klant in de onderhavige kwestie geen nadeel ondervinden door het handelen van het advieskantoor. Het is nog niet duidelijk wanneer hier een oordeel over komt. De rechtbank benoemt deze omstandigheid, maar oordeelt ook dat deze omstandigheid niet in de weg staat aan een verwijzing naar de schadestaatprocedure.

04

Aansprakelijkstelling curator na het eindigen van het faillissement. q.q. of pro se?

(Rechtbank Gelderland 4 september 2024)

Een voormalig accountant werd op 28 juni 2016 failliet verklaard met benoeming van mr. Ter Waarbeek als curator. Het faillissement is in november 2020 opgeheven bij een gebrek aan baten.

De voormalig account is de eiser in deze procedure. Hij heeft Ter Waarbeek als curator q.q. gedagvaard, omdat Ter Waarbeek onrechtmatig tegenover hem zou hebben gehandeld. Door dit vermeende onrechtmatige handelen zou hij door de tuchtrechter voor tien jaar uit het ambt van accountant zijn gezet. Derhalve zou de curator verantwoordelijk zijn voor het bedrag dat hij in die tien jaar als accountant had kunnen verdienen. Ter Waarbeek meent dat eiser niet-ontvankelijk is in zijn vordering, omdat hij sinds november 2020 niet meer de hoedanigheid van curator heeft. Het faillissement is immers opgeheven.

De rechtbank stelt als eerst vast dat het faillissement van eiser in november 2020 is geëindigd en daarmee ook de hoedanigheid van Ter Waarbeek als curator in dat faillissement. De rechtbank constateert dat er vanaf die datum dan ook geen boedel meer is. De betaling van een bedrag waarvoor de curator in zijn hoedanigheid aansprakelijk is, zou een boedelschuld betreffen. Dit maakt dat Ter Waarbeek niet meer in zijn hoedanigheid als curator kan worden aangesproken, maar slechts pro se.

Hierna overweegt de rechtbank dat de dagvaarding van eiser op twee gedachten lijkt te hinken. Enerzijds is Ter Waarbeek “in zijn hoedanigheid als curator q.q.” gedagvaard en wordt niet de Maclou-norm (HR 19 april 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2047) toegepast voor de pro se aansprakelijkheid, maar anderzijds blijkt uit het petitum dat het de bedoeling is dat Ter Waarbeek schadevergoeding uit zijn eigen vermogen betaalt. Dat zou weer wel duiden op een pro se aansprakelijkheid.

Ter Waarbeek heeft de dagvaarding overigens zo begrepen dat hij in zijn hoedanigheid als curator (dus q.q.) is gedagvaard. In zijn conclusie van antwoord is hij daarom niet ingegaan op de vraag of hij pro se aansprakelijk is. Hier is ter zitting door de advocaat van eiser niet op gereageerd.

De rechtbank oordeelt dat Ter Waarbeek onvoldoende kenbaar pro se is gedagvaard. De rechtbank verklaart eiser niet-ontvankelijk in zijn vordering. Ten overvloede merkt de rechtbank op dat het, ook als Ter Waarbeek wel pro se was gedagvaard, maar zeer de vraag is of er causaal verband bestaat tussen de gemaakte verwijten en de gestelde schade.

Aansprakelijkheid q.q. of pro se?

Zoals uit het voorgaande blijkt moet bij de beoordeling of sprake is van aansprakelijkheid van een curator onderscheid worden gemaakt tussen de aansprakelijkheid van de curator q.q. (in hoedanigheid) en pro se (persoonlijk).

Volgens vaste rechtspraak van de Hoge Raad geldt voor aansprakelijkheid van een curator pro se het volgende uitgangspunt. Voor zover de faillissementscurator bij de uitoefening van zijn taak niet is gebonden aan regels, komt hem in beginsel een ruime mate van vrijheid toe. Bij het gebruikmaken van die vrijheid geldt de Maclou-norm die inhoudt dat een curator, kort gezegd, behoort te handelen zoals in redelijkheid mag worden verlangd van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid en inzet verricht. De curator dient zich te richten naar het belang van de boedel, maar het is in beginsel aan zijn inzicht overgelaten op welke wijze en langs welke weg dat belang het beste kan worden gediend. Voor zover de curator wel is gebonden aan regels, heeft hij de hiervoor genoemde beleidsvrijheid niet. Komt hij die regels niet na, dan zal hij in beginsel op die grond persoonlijk aansprakelijk zijn jegens degenen met de belangen van wie hij bij de naleving van die regels rekening diende te houden.

De voormalig accountant had – om te beginnen – in zijn dagvaarding dus duidelijk moeten stellen dat de curator niet heeft gehandeld zoals in redelijkheid mag worden verlangd van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid en inzicht verricht.

05

Notaris aansprakelijk na wijziging testament wilsonbekwaam persoon?

([Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 23 januari 2024](#))

Op 23 januari 2024 wees het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden arrest in een kwestie tussen een erfgenaam en een notaris.

Feiten

Het geschil ziet op een geschil tussen de notaris en een erfgenaam van een in 2004 overleden vader en een in 2014 overleden moeder. Na het overlijden van de vader heeft de notaris in 2004 het testament van de moeder gewijzigd (ten nadele van de erfgenaam). In een andere procedure (waarvan de uitspraak reeds kracht van gewijsde heeft) is reeds bepaald dat het testament dat in 2004 is opgemaakt nietig is, omdat de moeder destijds -kort gezegd- wilsonbekwaam was. De erfgenaam verwijt de notaris dat hij in 2004 het testament van de moeder heeft gewijzigd terwijl voor de notaris destijds kenbaar had moeten zijn dat de moeder wilsonbekwaam was. De rechtbank oordeelt dat de notaris zijn zorgplicht heeft geschonden en als gevolg daarvan schadeplichtig is jegens de erfgenaam.

Rechtsverwerking en verjaring

Als eerste oordeelt het hof over de stelling van de notaris dat er sprake is van rechtsverwerking dan wel verjaring. De notaris stelt dat de erfgenaam al in 2004 op de hoogte was van het gewijzigde testament van de moeder en van haar verminderde geestestoestand. De notaris verwijt de erfgenaam dat toen hij de notaris opving in het ziekenhuis waarin moeder ten tijde van het passeren van het testament was opgenomen, niet aan de notaris heeft kenbaar gemaakt dat hij vond dat zijn moeder gezien haar geestestoestand niet meer in staat was om haar wil te verklaren.

De erfgenaam betwist dat hij al in 2004 bekend was met het feit dat een nieuw testament van moeder werd verleden, en ook dat hij eerder dan na haar overlijden

op de hoogte was van het testament en de inhoud ervan.

Het hof oordeelt dat de erfgenaam in 2004 weliswaar op de hoogte was van het feit dat het testament werd gewijzigd, maar niet dat de inhoud daarvan hem ook bekend was. Met de inhoud van het testament werd de erfgenaam bekend in 2014, en hij heeft de notaris ongeveer een jaar later aansprakelijk gesteld. Met het oog op die omstandigheden kan geen sprake zijn van rechtsverwerking of verjaring.

Aansprakelijkheid van de notaris

Vervolgens grieft de notaris tegen het oordeel van de rechtbank dat hij op de hoogte had moeten zijn van de wilsonbekwaamheid van de moeder en dat hij als gevolg daarvan zijn zorgplicht heeft geschonden. Het hof zet eerst uiteen dat er voor notarissen een strenge zorgplicht geldt voor wat betreft de zorgvuldigheid die zij hebben te betrachten bij het vervullen van hun taken. Weliswaar draagt de partij die de notaris aansprakelijk stelt de bewijslast, maar de notaris kan vanwege zijn bijzondere positie gehouden worden om voldoende gegevens te verstrekken waaruit blijkt dat hij zijn zorgvuldigheidsplicht niet heeft geschonden. Het hof verwijst naar een uitspraak van de Hoge Raad van 11 januari 2019 (ECLI:NL:HR:2019:4), waarin is bepaald dat voor zover een notaris geen aantekeningen bijhoudt en bewaart van hetgeen hij in het kader van zijn voorlichtingsplicht met de betrokkene heeft besproken, dat ertoe kan leiden dat hij niet aan zijn motiveringsplicht voldoet en dat voor zijn risico kan komen.

Het blijkt dat de notaris slechts over een beperkt aantal urenstaten beschikt uit 2004, waaruit blijkt dat de notaris slechts een half uur tot drie kwartier bij de moeder aanwezig is geweest. Het hof acht het onwaarschijnlijk dat de notaris in die korte periode zich voldoende heeft kunnen verzekeren van het bestaan van wilsbekwaamheid bij de moeder. Het hof oordeelt daarom dat op voorhand aannemelijk is dat de notaris in 2004 had moeten beseffen dat de moeder niet in staat was om haar uiterste wilsbeschikking te wijzigen. De notaris krijgt nog een mogelijkheid om tegenbewijs te leveren (het gaat hier om een tussenarrest), maar het lijkt onwaarschijnlijk dat hij daarin zal kunnen slagen.

Conclusie

Uit deze uitspraak kan worden geconcludeerd dat het voor notarissen zeer belangrijk is om op nauwkeurige wijze hun werkzaamheden en constatering bij te houden indien er rechtshandelingen moeten worden verricht die grote gevolgen kunnen hebben bij wilsonbekwaamheid van de persoon die de rechtshandeling wenst te verrichten. Normaal gesproken dragen aansprakelijkgestelde partijen niet de last om bewijsstukken te leveren van het feit dat ze niet aansprakelijk zijn (dat moeten eisende partijen immers doen), maar vanwege de bijzondere zorgvuldigheidsplicht van de notaris oordeelt het hof hier dat de notaris verplicht is om bewijs te leveren dat hij voldoende zorgvuldig is geweest.

Een vraag over beroepsaansprakelijkheid?

Neem contact op met een van onze specialisten

Vincent Terlouw

Partner / Advocaat

+31 6 5112 0296

v.terlouw@ploum.nl

Maurice Verhoeven

Partner / Advocaat

+31 6 2036 4060

m.verhoeven@ploum.nl

Thomas Munnik

Advocaat

+31 6 2248 1755

t.munnik@ploum.nl

Willem van der Mersch

Advocaat

+31 6 1017 4333

w.vandermersch@ploum.nl

Annerieke Meerkerk

Advocaat

+31 6 1117 6305

a.meerkerk@ploum.nl

Boaz van Honk

Advocaat

+31 6 3008 0195

b.vanhonk@ploum.nl

Cédric Betjes

Advocaat

+31 6 3022 5881

c.betjes@ploum.nl

Daan de Bruin

Advocaat

+31 6 3096 6241

d.debruin@ploum.nl